

TROMMELVLIES 42:

De Neanderthaler

Volwassen mannen schijten in de urinoirs.

Jongetjes van acht proppen om half drie 's nachts alle toiletputten vol met closetpapier.

Overall op het grasveld liggen blikjes, lege snoepverpakkingen en volle condooms.

We rijden met 80 tussen de scheerlijnen door.

De zwarte bewolking uit zeshonderd simultaan aangestoken barbecues schenkt ons een kokhalzende hoestbui en tranen in de ogen.

Een man staat in de kantine voorovergebogen zijn aambeien te poetsen met zijn tandenborstel.

Honden ontlasten zich vlak voor mijn deur.

Ik kan mij de moeite besparen zelf muziek op te zetten omdat er een geraffineerde mix van Jan Smit, *Toppertje* en trance kennelijk speciaal voor mij uit tientallen tenten schalt.

In de afwasgootstenen hopen zich de oranje resten op van veertien dagen spaghetti uit blik.

We parkeren onze auto's gewoon midden op de weg.

Het trainingspak is uitgeroepen tot de verplichte klederdracht der natie, samen met de afritsbroek en de heel foute Bermuda.

Tot diep in de nacht spelen de burens Yahtzee met vijf dobbelbakstenen in een zinken emmer.

Luidkeels mobiel telefoneren geschiedt in de buitenlucht, gedurende de gehele dag.

Kleuters zwalken hardop lallend de hele nacht bezopen over de camping.

Het verplichte gespreksonderwerp is Het Weer.

Kortom: de Nederlandse kampeerder heeft massaal besloten om zijn vakantie dit jaar eens lekker in eigen land door te brengen. We gooien eens even alle remmen los.

Freeze frame van Godley & Creme spookt nu al dagen door mijn hoofd (hoor ik daar nou werkelijk dat themaatje van Lipps Inc.'s *Funkytown* in?). Ik weet niet hoe het komt. Misschien omdat de beide mannen er zo lustig op los sneren. Cynisch en met klem. En dat die aanpak naadloos aansluit bij mijn gemoedstoestand. Zoiets. Wellicht. Eventueel dus.

'Going up. Like a body rejecting a heart.

Going down. Like Neanderthal Man in the chart.'

Ik pak een vers pilsje uit de koelkast, ga buiten zitten en kijk meewarig naar de passerende holbewoners.

'You go ahead and I'll follow my phobia down.'

Ik had mijzelf voorgenomen om deze vakantie de meegenomen *American V* van Johnny Cash met regelmaat te beluisteren. Ik ben namelijk weer eens aan de late kant met een, inmiddels zelfs overleden, fenomeen. Als ie mij dan zou bevallen, mocht ik van mijzelf overgaan tot de aanschaf van *I*, *II*, *III* en *IV* (en misschien zelfs *At San Quentin* – de dampende concertregistratie die ik tijdens mijn jeugd zo verfoeide, elke keer als mijn ouders hem op zondagmorgen draaiden).

En? In één woord ongelooflijk mooi. Ontroerend. Verliefd op. Repeat. Ik heb mijn creditcard maar vast getrokken...

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: beslist *Freeze frame* van Godley & Creme (maar *God's gonna cut you down* van Johnny Cash mag ook).